

intet Formaal ved fra denne Plads at fremsætte urigtige Tal, thi det kan kun gøre sit til at forvirre Begreberne. Det, der er Skyld i Landbrugskrisen i Øjeblikket, er den overvældende Gældsbyrde, som har lagt sig paa Landbruget, og som nu maa forrentes med en Parikrone, medens den er laant til en Krone, der læa helt nede omkring ved 50.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Det var da godt, at det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen ikke vilde benægte, at der er Krise i Landbruget. Jeg kan ikke tjene ham i at anerkende Betydningen af de Tal, og det er navnlig, fordi, som jeg sagde før, Indkøb af Foderstof finder Sted ganske ujævnt. Det er i høj Grad sandsynligt, at der sker større Indkøb af Foderstoffer i de sidste tre Maaneder af Aaret, end der gjorde i Fjor, det kan man ikke vide noget om. Det, der er Kærnen i dette Ordskifte, bliver til syvende og sidst dette Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister: Benægter den højtærede Landbrugsminister de Regnskabers Rigtighed, som foreligger fra det landøkonomiske Driftsbureau? Efter dette var Driftsomkostningerne pr. ha før Krigen 362 Kr., nu er de 803 Kr. Jeg spørger altsaa Landbrugsministeren, om han ikke stoler paa Rigtigheden af de Regnskaber, som foreligger fra 200 Landbrug, der er opgjort paa samme Maade i Aar som i de foregaaende Aar. De viser, at Landbruget kun har en gennemsnitlig Forrentningsprocent paa 0,9 pCt., og det er nogle af vore bedst drevne Landbrug.

Anden Næstformand (Parkov): Landbrugsministeren har Ordet, og hermed afsluttes denne Række af korte Bemærkninger, og vi fortsætter Forhandlingen paa normal Maade.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg skal ingenlunde benægte Rigtigheden af de Regnskaber, tværtimod. Jeg vil kun paa-staa, at de Landmænd, som ikke driver deres Landbrug efter det ærede Medlem Hr. Pinstrups Principper, klarer sig bedst i de vanskelige Forhold. Jeg støtter mine Udtalelser herom blandt andet paa Landbrugsraadets Meddelelser. Der staar i den sidste Meddelelse fra det, hvor Priserne paa disse Produkter meddeles, blandt andet ogsaa en Meddelelse om Forholdet mellem Smørpris og Olielagepris, Flæskepris og Majspris før Krigen og nu. Før Krigen var Smørprisen 14,1 Gange Olielageprisen, nu

er Tallet 18,6; d. v. s., at Forholdene er betydelig bedre med Hensyn hertil end tidligere. Med Hensyn til Flæsk og Majs var Forholdet det, at Flæskeprisen var 8,6 Gange Majsprisen, nu er Tallet 11,3. Paa Grundlag af disse Forhold vil jeg paa-staa — Erfaringen viser det, og de fynske Landmænd har taget samme Standpunkt —, at naar Landbruget vil ud af Krisen, skal det i alt Fald ikke følge det ærede Medlem Hr. Pinstrups Raad.

A. A. Andersen: Det foreliggende Lovforslag vidner om, at vi er i en Krisetid, og det bliver vi da ogsaa mindet om paa mange Maader. Det er meget muligt, som det er sagt, at den Krise, vi nu er i, er den største og vanskeligste, vi nogen Sinde har oplevet. Det er ikke alene Erhvervene, som denne Tid er kritisk for. Det er ogsaa en kritisk Tid for os herinde, der ikke kan undgaa at blive stillet overfor Tidens alvorlige Spørgsmaal: Hvad bør der gøres i en saadan Tid? Og Stillingen bliver særlig kritisk, synes jeg, derved, at der er to store Krav, som trænger sig frem, to Krav, der begge er fuldt berettigede, men som vanskelig lader sig forene. Det ene Krav gaar ud paa, at Statens Udgifter skal ned, for at ogsaa Statens Indtægter i Form af Skatter og Takster kan blive sat ned. Vi maa se at faa en Del af de sædvanlige Udgifter sat ned. Det kan, for at nævne et enkelt Eksempel ikke gaa, at Staten bliver ved at dække et Millionunderskud for det kongelige Teater, som de fleste af Statens Borgere ikke har nogen Fornøjelse af. Men ikke alene skal nogle af de sædvanlige Udgifter sættes ned, men vi maa ogsaa vogte os for at paaføre Staten nye Udgifter, uden at det er strengt nødvendigt. Det er et Krav, der møder os stærkt fra Skatteyderne og ikke alene fra dem, der betaler de store Skatter, men ogsaa fra mange Husmænd og ligestillede, der ikke betaler meget i Skat, men ogsaa døjer med at betale det, de skal. Saaledes som hele Stillingen er, maa vi sige, at dette Krav om Nedsættelse af Statens Udgifter er baade berettiget og nødvendigt. Derfor maa vi være meget betænkelige ved at gaa med til nye store Tilskud fra Staten, og vi maa ogsaa være betænkelige ved at gaa med til ret store Garantier. Staten har vistnok allerede garanteret lovlig meget, og det kunde sikkert være ønskeligt, om vi snart kunde faa Klarhed over, hvor meget disse Garantier vil koste os.

Men der er ogsaa et andet Krav, som trænger sig paa; det stammer fra den store Arbejdsløshed, og vi maa være klare over,